

JUDY LEIGH

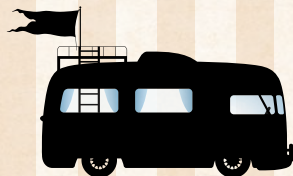

75 na krku,
25 v hlave...

EŠTE TO NEBALÍM...

odkazuje babička

ZÁBAVNÝ ROMÁN O ÚTEKU Z DOMOVA DŮCHODCOV
A NEKONEČNEJ CHUTI ŽIŤ NAPLNO

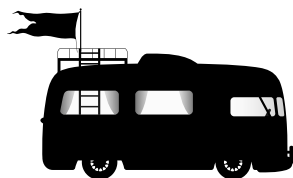
metafora®

JUDY LEIGH

EŠTE TO NEBALÍM...

odkazuje babička

Upozornenie pre čitateľov a užívateľov tejto knihy

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej či elektronickej knihy nesmie byť reprodukováaná a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe bez predchádzajúceho písomného súhlasu nakladateľa. Neoprávnené použitie tejto knihy bude trestne stíhané.

JUDY LEIGH

EŠTE TO NEBALÍM... ODKAZUJE BABIČKA

Vydala Grada Slovakia, s.r.o., pod značkou Metafora

Moskovská 29, 811 08 Bratislava 1

www.grada.sk

Tel.: +421 2 556 451 89

ako svoju 29. publikáciu

Z anglického originálu *A Grand Old Time* vydaného vydavateľstvom

HarperCollins Publishers Ltd. v roku 2018, preložil do slovenčiny Michal Zidor.

Jazyková redakcia Matúš Stanislav Babčan

Návrh a spracovanie obálky Zuzana Ondrovičová

Grafická úprava a sadzba Zuzana Ondrovičová

Zodpovedná redaktorka Alexandra Janogová

Vydanie 1., 2020

Počet strán 304

Vytlačil Finidr, s.r.o., Český Těšín

Originally published in the English language by HarperCollins Publishers Ltd. under the title

A Grand Old Time

Copyright © Judy Leigh, 2018

Cover illustration © Shutterstock.com

The author asserts the moral right to be identified as the author of this work.

Slovak edition © Grada Slovakia, s.r.o., 2020

Translation © Michal Zidor, 2020

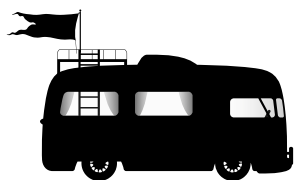
ISBN 978-80-8090-060-1 (print)

ISBN 978-80-8090-059-5 (pdf)

ISBN 978-80-8090-058-8 (ePub)

Ďakujem Kirian z literárnej agentúry Keane Kataria a Rachel Faulkner-Willcocksovej a jej avonskému tímu vydavateľstva HarperCollins. Len vďaka ich úžasnej práci mohlo dôjsť k vydaniu tejto knihy. Ďakujem aj talentovaným študentom univerzity vo Falmouth z absolventského ročníka 2015 a ich vyučujúcim Sarah a Jimovi za to, že mi umožnili bývať v ich vile. Skupine Totnes ďakujem za rozhovory o písaní a tvorivé nápady. Svojim prvým čitateľkám Erike, Sarah a Beau ďakujem za vrelý prístup a zmysel pre humor. Liamovi a Caitlan ďakujem za iskrivú inteligenciu a energiu. Tonyemu a Kin za bujaré nedeľné obedy. Veľkému G za lásku a za to, že ma drží pri zemi. Vrelá vďaka patrí otcovi Toshovi a mamke, ktorá je mojou veľkou inšpiráciou.

Pre Irenu

1

Sedela na okraji postele ešte v nočnej košeli a kývala sa dopredu-dozadu. Keď vŕzganie ustalo, zahalilo ju ticho. V Sheldonskom sídle všetci spali. V prepchatej spálni panovalo šero, a tak podišla k oknu a vyhliadla von na cestičku vedúcu k asfaltke do Dublinu. Vták za oknom zamával krídlami a odletel. Po štvorci oblohy plával osamelý mrak. Evie odfrkla a odvrátila sa.

Šla späť k posteli a zodvihla tenký paperback ležiaci na perine. *Sezóna srdca*. Odporúčané čítanie pre dámy v Sheldonskom sídle. Evie nikdy nebola náruživá čitateľka. Obálku zdobil obrázok dievčiny v červenohnedej spodničke sediacej v obilnom poli. Vlasy mala rovnako vyblednuté ako obilné pole a tvárila sa smutne. Evie obrátila knižku a prečítala si upútavku na zadnej strane. *Dulcia Jonesová je vrhnutá do života dievčata pre všetko na statku po tom, čo ju zhýralý otec predá, aby uhradil svoje dlhy z hazardu. Lenže Marcus, tajomný syn jej nového pána, lorda Diamanta, má s Dulciou iné plány..*

Evie odhodila knižku späť na perinu. Bolo pol siedmej ráno.

„Je to len hromada sračiek,“ mrmlala si pre seba a potom zopakovala hlasnejšie: „Všetko sú to len sračky.“

Sheldonské sídlo zostalo – tak ako obyčajne – k jej výlevom hluché, nepribehla dokonca ani pani Lofthosová so svojím natriasajúcim sa poprsím, aby ju za divokého šermovania rukami upozornila, že si má ľahnúť a nerušiť ostatných klientov. Evie vkĺzla do papúč a županu a pohrdlivo si odfrkla. Väčšina ostatných klientok bola narušená už viac než dosť osemdesiatkou či deväťdesiatkou na krku. Dokonca aj tá najmladšia mala aspoň o desať rokov viac než ona.

Vybrala sa do kuchyne a napínala uši, či nezačuje kuchára Barryho, ktorý by jej mohol urobiť čaj. Počula ho za kovovým sťahovacím okienkom, ako sa pohybuje po kuchyni a chystá raňajky. Jemne zabúchala, aby upútala jeho pozornosť. Žiadna odpoveď.

Posadila sa za stolík prestretý umelohmotným obrusom so vzorom žltých ružičiek a uvedomila si, že sedí na mieste Maud Delancyovej. Maud s nakrátko ostrihanými riedkymi vlasmi zvyčajne trávil deň práve na tejto stoličke, zhrbená nad stolom, s hlavou položenou na šálke so studeným čajom a s očami zakrytými napuchnutými prstami plnými prsteňov. Vedľa nej mala svoje miesto Annie Armstrongová, ktorá lapala po dychu ako ryba. Evie si každý deň vravela, či Maud už nezomrela, až kým neprišli ošetrovatelia Slawka a Joe a nepremiestnili ju pomocou dvíhadla. Aspoň nejaká akcia, ktorá narušila monotónny priebeh dňa.

O chvíľku otvorí Barry okienko a Evie dostane svoj teplý nápoj a toast. Hlavne sa však bude mať s kým porozprávať. Barry sa bude sťažovať na svoju dcéru Natáliu, zatknutú za užívanie ľahkých drog na popovom festivale v parku. Evie s ním preberie problémy chudáka Brendana, s ktorým zamestná žena, a budú sa spolu smiať a rozprávať sa. Potom si dá praženicu a ďalší toast a kus dopoludnia bude za ňou. Neskôr prinesú do klubovne *Irish Times*. Dá si dve šálky kávy a ako každý deň zažartuje, že s kvapkou koňaku by káva chutila lepšie. Iste, k jedlu jej dovoľia pohár červeného, ale toto víno má pre ňu z nejakého dôvodu horkú pachuť. Akoby z hrozieň zmizol všetok snečný svit.

Evie zodvihla balíček karát na stole a pomiešala ich. Síce karty hrať nevedela, ale aspoň mala čo robiť. Preberala sa v nich a zrazu na ňu jedna vykukla. Vybrala ju z balíčka. Bola to srdcová štvorka.

Evie ju položila na stôl a usmiala sa. Štvorka. Jej šťastné číslo.

2

Civel na svoju tvár v zrkadle. Vlasý mal ešte stále hnedé, aj keď už trochu vyblednuté a miestami prešedivené, v kútikoch modrých očí vejáriký vrások. Namydlil si tvár penou na holenie a usmial sa na svoj odraz s bielymi fúzmi a bradou – vyzeral tak otcovsky, takmer ako Santa Claus. Predstavoval si, aké by to bolo byť zaňho prezlečený a mať okolo seba svoje štyri deti. Vždy si prial mať po dve z každého pohlavia: dvoch chlapcov, futbalistov, jedno športovo založené dievčatko, možno surfistku alebo plavkyňu, a potom jednu pre Mauru. Roztomilú uličnicu s Maurinými nežnými, žiarivými očami.

Vzal do ruky britvu a hladko si ňou prešiel po tvári, ale ihneď skríkol. Medzi prstami mu presakovala červená krv a skrápala dlaždice na zemi. Zanáďával, odložil britvu do umývadla, odtrhol kus toaletného papiera a pricapil si ho na krvácajúcu ranu na krku. Vrhol pohľad do zrkadla – nažltnutá pleť s penovými fúzmi a guľaté rybie oči. Čistú bielu košeľu musí hodiť do prania. Maura sa nepoteší.

Zahodil papier do záchoda, odtrhol nový kus, starostlivo ho zložil a priložil na ranu. Šuchotavý zvuk podobný chladivému vánku ho varoval, že sa blíži Maura. Jej stehná obalené vrstvou látky sa o seba otierali s tichým syčaním, pripomínali plaziaceho sa hada.

Jej hlas k nemu doľahol skôr, ako ju uvidel. Znel ako kus ľadu.

„Brendan, preboha...?“ Vynorila sa za rohom, prezrela si ho od hlavy po päty a nespokojne zasyčala.

Brendan si ju tiež prezrel od hlavy po päty a takisto zasyčal, ale diskkrétne. Z výstrihu jej svetra v tvare včeka sa drala ryha medzi prsami, lemovaná čipkovým okrajom bėžovej podprsenky. Tie oblíny, po ktorých spočiatku tak prahol a ktoré neskôr láskal, už preňho časom stratili veľa z niekdajšej príťažlivosti. Tesné nohavice a vysoké podpätky zdôrazňovali jej

krivky. Tvár s momentálne nevlúdnyim výrazom korunovali drobné kadere zachytené pomocou sponiek na temene hlavy. Otieral si ranu a čakal, kedy Maura spustí svoju kanonádu.

„Pozri sa na svoju košeľu! Takto nemôžeš ísť. Musím ti zájsť po inú. Tá modrá ti nebude pasovať k nohaviciam, ale čo sa dá robiť.“

Pauzy medzi nádychmi vyplňal zmierlivými: „Jasné, v poriadku, drahá,“ no keď to vyslovoval, cítil bodanie ľútosti, že nič nie je v poriadku a že Maura mu už nie je drahá.

Chvíľu naňho zízala a on si vrazil, že jej možno napadajú rovnaké myšlienky. Povzdychla si a spustila znovu. „Brendan, každú sobotu poobede je to dookola to isté. Vieš, že ma tie návštevy otravujú.“

Kým hovorila, Brendan si nemohol nevšimnúť vrásky kľukatiace sa okolo jej úst. Má ústa ako ritný otvor, pomyslel si. A oči zízajúce na Brendana pripomínali dva projektily, malé, modrosivé, pripravené vystreliť. Každý pokus prejsť okolo nej bol vojenský manéver odsúdený na neúspech, preto zostal nepohnuto stáť.

Maura sa odsuchtala a klapot jej podpätkov sa mu zabodával do mozgu ako klince. Spláchol toaletu a pozoroval, ako sa papier, ktorého dokonalá bieloba bola poškvrená červenými flakmi, zvíja, rozpúšťa a mizne.

* * *

Brendan sedel v žltom Fiate Panda na príjazdovej ceste. Na zaschnutej krvi na krku sa mu v závanoch vzduchu ešte vždy trepotal útržok toaletného papiera. Motor ticho priadol.

Počúval moderátora v rádiu. „Tu v Dubline je leto v plnom prúde, a tak nechajme Beach Boys, aby nás naladili na svoje *dobré vibrácie*.“

Jemne narážal hlavou do volantu. Potom tvrdšie. A ešte tvrdšie. Tu by nikto rozhodne nenašiel dobré vibrácie. Maura sa stále neobjavovala.

Videl, ako sa z vchodu ich domu vynorila mladá žena s dieťaťom. Bola to Erin z čísla 27 a malý Colm. Erin vytiahla telefón a niečo doň hovorila. Chlapča poskakovalo z nohy na nohu a kopal do kameňov. Malo na sebe len tenkú bundičku. Vietor mu šuchoril vlasy, dvíhal okraje nohavíc a chlapec pôsobil skrehnuto. Sadol si na okraj chodníka a hrabal sa prstami v prachu. Potom zaujato šmátral v štrku, niečo našiel a zdvihol to. Bol to odhodенý ohorok cigarety. Colm ho podržal medzi dvoma prstami, dvihol ruku v imitácii dospelého a dôležito našpúlil ústa.

Obaja chceli deti, on aj Maura. Lekár v dublinskej nemocnici im povedal, že obaja sú v poriadku, vraj sa majú len uvoľniť. To bolo pred desiatimi rokmi. Teraz už mu tiahlo na štyridsiatku – bolo príliš neskoro. Niekedy v tom čase Maurin nežný pohľad stvrdol. Teraz nebola nič viac než jeho manželka, sediaca pri raňajkách na druhej strane stola v upnutom kostýme, vlasy stiahnuté dozadu a vyčesané nahor, čelo pokryté zamračenými ryhami. Kedysi mu hľadievala do očí a sľubovala večnú lásku. Dnes pred neho strčila hrnček s kávou a upozornila ho, aby ju nenechal vychladnúť. Povzdychol si. Možno práve to teraz bola ich láska – ako káva, ktorá je na začiatku horúca a silná, potom vlašná a nakoniec studená.

Chlapec vonku vzhladol k mame, ktorá niečo vrela do telefónu a pri tom gestikulovala rukou zvierajúcou kabelku. Colm si strčil jeden koniec ohorka do úst. Začal sa hrať, že fajčí, ako to videl robiť svoju mamu a ďalších dospelákov. Vycibril svoj výstup k dokonalosti. Hlboko potiahol imaginárny dym, s blaženým úsmevom zadržal dych a potom pomaly vydýchol. Brendan sa ticho zasmial. Erin dotelefonovala, zastrčila mobil do kabelky, otočila sa k chlapcovi a tresla ho po hlave.

Colm odhodil ohorok a rozreval sa. Po červenejúcej tvári mu stekali prúdy slz. Vyzeral ako nejaká postavička z komiksu. Erin ho schmatla za ruku a prudkým trhnutím prinútila k pohybu. Jeho nôžky kmitali vzduchom, až sa nakoniec dali

do behu, aby udržali tempo s matkou. Brendan si vrazil, že takto by sa k dieťaťu nemal nikto správať, a jeho prsty zovreli volant pevnejšie. Panda sa otriasla, keď do nej energicky nasadla Maura, odhodila tašky s koláčmi na zadné sedadlo a vrhla naňho pichľavý pohľad.

„Môžeme ísť, Brendan? Máme všetko?“

Prikývol. „Myslím, že áno, drahá.“

Maura sa naňho spriama zahľadela, obočie na čele sa jej spojilo do včeka a pery sa našpúlili. Poznal ten výraz rovnako dobre ako vlastný odraz v zrkadle.

„Brendan, čo to máš, preboha, na krku? Toaletný papier. Ako to vyzeráš, prosím ťa?“

Siahla do kabelky po papierovú vreckovku. Vedel, čo príde. Medzi perami jej vykukol ružový jazyk, navlhčila papier a drela mu ním kožu na krku. Trpezlivo sa držal ako poslušné dieťa a za zatvorenými viečkami cítil, ako mu zo života uniká láska.

Pozrela sa naňho a ostro vydýchla s vlhkou vreckovkou v ruke. Zarazila sa a na sekundu jej oči opäť znežneli. Prehrabla mu rukou vlasy a prsty sa jej zachytili v jeho kaderiach. Dotkla sa ho na krku s nehou, akú si schovávala pre dieťa. „Tak, hotovo, Brendan. Teraz vyzeráš oveľa lepšie. Vyrazíme?“

Motor Pandy potichu priadol. Maura bola natlačená do hneďého károvaného saka s golierom z umelej kožušiny. Karmínovo červené pery a nechty akoby patrili krutému lovcovi, ktorý práve stiahol z kože svoju korisť a celú ju zhltol. „Na čo čakáme?“

Brendan nasucho preglgol. „Maura, vieš, ja si myslím, že máme sa v Sheldonskom sídle veľmi nepáči. Nezvykla si tam...“

„Je na tom najlepšom mieste, Brendan. Môže cvičiť tai-či a navštevovať kuchársky kurz pre seniorov. Má šancu začať nový život. Lepšie, ako keď žila sama.“

„No, pravdupovediac, nevyzerá práve nadšene.“

Maura sa na sekundu zamyslela. „Nezmysel. Som si istá, že sa jej tam zapáči. No tak, poďme. Centrum Dublinu bude príšerne zapchaté.“

Jeho ruky krčovito zvierali volant. Skĺzol pohľadom na umelú kožušinu okolo Maurinho krku. Zaradil jednotku. Moderátor v rádiu vzrušene opisoval vrcholné obdobie Oasis a deväťdesiate roky, potom zazneli gitarové akordy a ozvala sa pesnička *Wonderwall*. Presne tú hrali stále dookola v období, keď sa zoznámili. Tá melódia preňho symbolizovala extázu ich mladej lásky. Brendan vtedy Mauru nežne zvieral v náručí, bozkávali sa, šepkali si a plánovali spoločnú budúcnosť.

Mali sotva osemnásť a ona mu hľadela do tváre ako na svätý obrázok. Vtedy cítil, že by pre ňu urobil čokoľvek. Ten hlas spieval len pre nich. Slová sľubujúce jedinečnú, neustávajúcu, spásonosnú lásku.

Keď Brendan hladko odbočil k okraju sídliska, Maura privrela oči a spustila tenkým škrípavým hlasom.

„*Wonderwaaaaaall...*“

Ponorila sa do svojho sveta a on nemal potuchy, na čo myslí. Zaujímalo by ho, či spomína na ich šťastné časy, na prechádzky po pobreží rieky Liffey, na to, ako cez ňu prehodil bundu, keď začalo pršať, ako mu stískala prsty a usmievala sa naňho. Alebo nemyslí vôbec na nič. Jeho prsty vtlačili do poťahu volanta hlboké žliabky. Rozmýšľal, kam sa podela tá krásavica s hebkou pleťou. Odkiaľsi zo stratených hlbín minulosti sa mu vydral povzdych a potom sa už sústredil na hustú dopravu pred sebou, na autá nalepené na seba. S nesúhlasným mrčaním spomalil.

3

Štvorka je jej najšťastnejšie číslo. Narodila sa štvrtého marca 1942. Štvrté z piatich detí. Predaj domu jej vyniesol štyristotisíc eur. Dnes mala na obed štyri párky. Štvorka pre ňu vždy

znamenalala šťastie. Keď mala štyri roky, otecko jej daroval štvorlístok vylisovaný medzi stránkami knihy. Syn sa jej narodil štvrtého marca. Bol jej štvrtým dieťaťom, jediným, ktoré sa udržalo v jej lone.

Pätnástka nie je dobré číslo. V pätnástich odišla zo školy. Školu nenávidela. Pätnásteho júla sa vydala za Jima. Od toho dňa žila v manželstve, až kým nezomrel. Pätnásteho decembra sa presťahovala do Sheldonského sídla. Pätnástka je číslo jej izby. Nie, pätnástka určite nie je jej šťastné číslo.

Z hlbokého zamyslenia ju vytrhol hlas pani Lofthouseovej. Oslovila ju už druhýkrát, potom tretíkrát, hlasnejšie a dôraznejšie.

„Evelyn, dnes vás navštíví syn. Brendan? Príde za vami na návštevu.“

Evie zažmurkala. Nasadila svoj najzmätenejší pohľad a spríama sa zahľadela na pani Lofthouseovú.

„Len vám trochu upravím vlasy. Brendan tu bude o štvrtej.“

„O štvrtej.“

„Brendan a jeho žena Maura. Veľmi sympatický pár, Evelyn.“

Evie sa zatváрила kyslo. Maura bola vždy taká upätá, zdvorilá. Predstierala, aká je dokonalá manželka. Dokonca ani po tých skoro dvadsiatich rokoch nemala Evie pocit, že by ju poznala. Pripomínala jej mníšky v škole, ktoré trvali na tom, že ju musia oslovovať Evelyn, nie domácky Evie. V štyroch rokoch sa rozhodla, že *Evie* je oveľa krajšie a trúfalejšie, lepšie to k nej sedelo než tá formálna verzia. Evie znelo veselo. Maura by trocha veselosti neuškodilo. Znovu jej prišli na myseľ mníšky a spomenula si, ako ju trestali za to, že brala Božie meno nadarmo. Až vtedy si z nadávok urobila záľubu. Prevalovala tie zakázané slová v ústach ako cukríky.

„Prdlajs,“ vyslovila a zatváрила sa potešene.

„To nebolo veľmi pekné, čo?“ Pani Lofthouseová si povzdychla, aby naznačila, aká je jej práca niekedy ťažká. Zamávala kefou vo

vzduchu. „Tak, Evelyn, vyzeráte skvele. A teraz ešte rúž, dobre? Nech vyzeráte pre Brendana sviežo a upravene.“

Evie prevzala z prstov pani Lofthousovej rúž a obracala ho v ruke. Nebeská ružová. Pery pani Lofthousovej boli tiež nebesky ružové, viseli jej cez veľké zuby ako granáty. Zuby sa jej rozostupovali rôznymi smermi. Jeden trčal doprava, druhý zas cúval doľava. Evie si priložila rúž na pery, pritlačila a pretiahla si ním ústa ako dieťa pastelkou.

Pery pani Lofthousovej sa pootvorili. „Ak budete robiť hlúposti...“

Evie opäť uplatnila svoj prázdny pohľad.

„Zotriem vám to a nalíčim vás znovu. Tak! Vyzeráte úchvatne.“

Evie sa na ňu zaškerila a doširoka rozťahla namaľované pery. Garnáty našpúlených pier pani Lofthousovej sa zovreli do tenkej linky. Návšteva mohla prísť.

Evie ju pozorovala, ako sa kolísavo vzdáľuje, potom sa naklonila dopredu a rozhliadala sa po klubovni. Ostatní chovanci ústavu sedeli opretí v kreslách natočených k televíznej obrazovke. Väčšina z nich si neuvedomovala, o čom sa tam tára, a v sklách okuliarov sa im odrážalo svetlo obrazovky. Evie vrhla pohľad na staré dámy usadené pri okne. Tváre im zalieval slnečný jas, ale ony jeho hrejivé teplo zjavne nevnímali. Vonku v záhrade kvitli rastliny a na starom dube každý deň poskakovala červienka. Lenže starenky civeli nehnuto pred seba. Jedna z nich, Elizabeth, nikdy nevyriekla jediné slovo. Evie ju každý deň skúšala osloviť: „Dobrý deň, Lizzie, ako sa dnes máte?“

Nič. Elizabeth ďalej zízala pred seba. Tá druhá, Barbara, zase zle počula. Ich mladý ukrajinský ošetrovateľ Alex musel pri roznášaní raňajok zvýšiť hlas, aby ju vytrhol zo zasnena. Každé ráno to isté. Alex, s vyčesanými vlasmi a so širokým úsmevom hlaholí: „Barbara, zlatičko, tu sú vaše párky a vajička – Barbara, počujete? Párky a vajička.“

Stareny boli vysušené a vyziabnuté deväťdesiatničky, dosť staré na to, aby boli jej matkami. Každý utorok ich vídala na hodine jogy, ako sa zmätene rozhliadajú a dvíhajú ruky podobajúce sa na vyschnuté konáre. Jedna hluchá, druhá nemá, dohromady hluchonemá, napadla jej prostá rýmovačka. Nudila sa a nuda ju zvädzala k nezbednostiam. Čo iné by mohla podnikáť v tom sanatóriu plnom úsmevov a úletov, kde to celý deň páchne po parfumovom moči?

Hodiny odbili štyri. Čoskoro tu budú. Zavrela oči a počúvala upokojujúcu hudbu, ktorá mala chovancom pripomínať, že sa nachádzajú v starostlivom prostredí. Kreslo malo machovo zelené vankúšiky s hodvábnymi strapcami. Evie sa schúlila do ich mäkkého objatia.

Frank Sinatra spieval rozšafne *Fly Me to the Moon*.

Evie rozmýšľala o mesiaci a hviezdach, kde presne sú. Tam ďaleko hore na nebi? Tam, kde prebýva smrť spolu s Frankom, Jimom a ostatnými? A čo je po smrti? Evie dospela k rozhodnutiu, že sa chce vrátiť ako sob.

Na pomyselnéj televíznej obrazovke jej vyskočila dvojrozmerná kresba soba Rudolfa s nosom žiariacim načerveno a útlými nôžkami v záveji snehu. Očné buľvy sa jej za papierovými viečkami pretočili a Rudolf náhle explodoval a premenil sa na veľkého soba, božskú postavu s planúcimi parohmi a so žiarivými očami. Prehovoril hlasom hollywoodskeho herca:

„Som Evie Gallagherová a mám sakramentskú zlosť...“ Oslnivý a planúci pobiehal po lese, potom sa vyšplhal na ľadový vrchol kopca, postavil sa akoby na stráž a dupol svojím kráľovským kopytom, až mäkký sneh vystrekol k oblohe. Evie prudko otvorila oči a nad sebou zazrela dve symetricky znepokojené tváre.

„Mám sakramentskú zlosť,“ vyhlásila.

„Mami,“ spustil Brendan, „ako sa ti darí?“ a vzápätí si uvedomil, že mu už odpovedala. Maura sa vrhla vpred, na tvári výraz zosobnenej zodpovednosti.

„Mami, rada ťa vidím. Vyzeráš dobre. Môžem ti priniesť šálku čaju?“

Evie hľadela na Mauru v tesnom kostýme a s vyčesanými kučerami a rozhodla sa, že to už by radšej pila šťanky. Zavrela oči. Sob bol preč. Namiesto neho videla len tenké modré žilky pulzujúce na viečkach. Počula, ako sa Maura sťažuje ošetrovateľke: „Myslím, že je na tom horšie, pani Lofthosová.“

„Áno, povedala by som, že je chvíľami pri zmysloch, a potom sa nám zase stráca.“

Evie si priala, aby sa stratili oni.

„Pre Brendana je ťažké vidieť matku v tomto stave. Akoby žila vo svete vlastnej fantázie.“

„Tu to vidíme celkom bežne,“ pritakala pani Lofthosová duto. Evie si nebola istá, čo presne pani Lofthosová bežne vidí. Bola krátkozraká a rovnako krátky bol aj jej rozum. Proste skrátaná v každom smere. A tučná. Evie ucítila na pleci niečiu ruku a spoznala Brendanov dotyk. V jej vnútri sa prebudila emócia a s ňou spomienka na malého chlapca, ktorý jej kedysi zvieral ruku. Otvorila oči. Tiahlo mu na štyridsať, ale vyzeral staršie. Vlasy mal síce ešte husté, ale už prešedivené, rysy tváre s ostrými lícnymi kosťami sa začali rozmazávať a mal znepokojený výraz. Z úst sa mu len zriedka vydral chlapčenský smiech, ktorý bol kedysi priam jeho poznávacím znamením, ale v guľatých očiach ešte vždy videla nádej. Evie sa naňho chystala usmiať, ale Maurino zamrčanie ju zastavilo.

„Už si zase späť s nami, mama?“ Evie pokrčila nos. Maurin parfum jej zaútočil na hrdlo, až sa rozkašľala.

„Nie som tvoja mama,“ zasyčala.

„Pani Lufthosová, mohli by ste mamke priniesť pohár vody?“ zavolał Brendan a ošetrovateľka sa privalila ako rotný načahujúci namiesto bajonetu hrnček. Evie takmer čakala, že zavelí: „K lícu zbraň!“

Lenže pani Lofthosová ju ponúkla: „Prosím, Evelyn, napite sa.“ Evie si usrkla dúšok, potom sa v kresle napriamila

a na každého z nich sa uprene zahľadela. Spomenula si na film o hobitoch rozsadených okolo stola, maličké bytôstky pripravené prehovoriť hneď, keď na nich príde rad. Evie sa zase rozkašľala a voda jej vystrekla z úst všetkými smermi. Pľuvala, kašľala a chechtala sa naraz. V triumfálnom rehoťe sa pohodlne rozťahla v kresle s lakťami položenými na opierkach.

Uplynula hodina. Konverzácia ubiehala pozvoľna a neprirodzene. Evie zízala oknom von na miesto, kde sa začínala cestička a vinula sa k asfaltke. Brendan sa na stoličke vrtel a usmieval sa striedavo na matku a na manželku.

„Nemôžeme sa zdržať veľmi dlho, Brendan,“ upozornila ho Maura.

Pomaly vstal s očami upretými na matku. „Maj sa pekne, mami. Zaskočíme znovu budúci týždeň v rovnakom čase.“

„Asi ťa nepočuje, Brendan. Je to preňho také zničujúce vidieť ju v tomto stave.“

„Tu to vidíme celkom bežne,“ opakovala pani Lofthouseová.

„Ahoj, mami.“ Brendan ju pobozkal na temene. Evie k nemu skoro natiahla ruky, aby ho objala. Maura zavrtela hlavou a našpúlila pery. Evie sa na nevestu prenikavo zahľadela.

„Maura?“

„Áno, mami?“

„Už ti to niekto povedal? Máš ústa ako ritný otvor.“

Brendan sa zatváril pobavene a po tvári mu preletel úsmev. Hľadel na Evie so zmesou nežnosti a mierneho zúfalstva.

„Ideme, Brendan.“ Ritný otvor Mauriných úst sa teraz pevne uzavrel.

Brendan ešte stihol zazrieť, ako naňho matka žmurkla, a už bežal za svojou ženou.

Pani Lufthouseová si nespokojne odfrkla. „Teraz vás pekne očistíme, Evelyn.“

„Vrátim sa ako jeleň,“ oznámila jej Evie.

* * *